

# Jaké podoby může mít štěstí?

Vypracovala: Veronika Malínková  
kategorie B  
5.10.2000  
Na Stráni 476  
Ústí nad Orlicí

Gymnázium Ústí nad Orlicí  
T.G. Masaryka 106, Ústí n. Orl.  
třída – tercie  
ped. Mgr. Jiřina Doležalová  
[dolezalovaj@centrum.cz](mailto:dolezalovaj@centrum.cz)  
465568520

# Život tvého štěstí strůjcem

„Každý svého štěstí strůjcem,“ říkávala mi kdysi babička. Proto s ranním úsvitem očekávám další krásný den, stejně jako ty předchozí. Nebojím se budoucnosti, vlastně ani nemám čeho. Mou náladu nic nerozhodí. Zůstávám optimistický dokonce i v pondělní ráno a usmívám se všude kolem sebe. Netrvá mi dlouho spřátelit se s cizincem, na dámu se mi stačí jen podívat a už mi padá kolem krku. Mé životní motto zní „Světlem se veselím, nic jiného neumím“. Hloupost, já vím, jež ale jasně vystihuje mou existenci.

Budík hlásí dobré jitro a já ho mile, něžně vypnu. Po probuzení políbím svou přítelkyni, záhy mě vřelým pohledem zdraví šéf a kdejaký kolega. Normálka, zasměju se. Vplouvám jako vždy do zaměstnání s lehkostí, otevřu skleněný vchod a chodbou plnou dveří od kanceláří zvesela kráčím do té svojí. Nic mne nemůže překvapit. Svě štěstí jsem si ulovil a nehodlám se ho vzdát, snad si ho i zasloužím. Těším se, co pěkného mi pro dnešek osud připravil...

...kalendář ukazuje leden, o němž se říká, že na smrtelníky snáší deprese. Podobně si také vysvětluji otrávenou tvář, která na můj účet najednou prohodí: „Hlavně, že ty si žiješ výborně.“ Jen závidí. „Zase jdeš pozdě, Davide,“ syčí na mne můj nadřízený. „Omlouvám se!“ zpěvně odpovím a mířím ke svému stolu. Tam leží má včerejší práce celá přeškrtaná, zcela zamítnutá. Vzhlednu ke své asistenci, ta otráveně protočí očima a odejde. Zvláštní, že jsou všichni tak nevrlí.

Avšak odpoledne se nic nemění. Okolí mne propichuje jak zrakem, tak slovem, nevím, co se děje. Stále si zachovávám úsměv na tváři..., ale jsem zmatený. Ani psát nemůžu, jak přemýšlím nad všemi těmi situacemi. Cožpak může počasí ovlivnit lidskou náladu? Žádný můj článek šéf nepřijal. Dívka mi neodpovídá, kamarádi „zrovna nemohou“. Ignorují mě, jako bych jim udělal něco, o čem nevím. Ach ta zpropadená zima. Snad rychle skončí...

... posledních několik měsíců se mi absolutně nedaří. Ani v práci, ani v životě. Dny se vlečou, jako kdyby nikdy nekončily, přátelé se falešně usmívají na utěšenou, pak odejdou a svěřují se jiným. Rozešla se se mnou z důvodu neznámého. Prostě odešla. Uběhlo přesně jedenáct týdnů, kdy jsem oplýval štěstím. Má teorie se zimou jako nosičem pochmurnosti zmizela s příchodem jara. Sedím ve svém bytě, slzami málem utopený a pozoruji rozkvetlý park, v němž se tolik osob baví. Kam se podělo moje štěstí? Proč u mne nechtělo zůstat? Hrdě jsem ho nosil!...

...jak rychle se může z veselého člověka stát zarmoucený. „Vzchop se, dělej, nejsi na tom vůbec špatně, existují i horší věci!“ křičím na sebe do zrcadla. Pak se začnu smát. Válím se po zemi a směju se sám sobě, že jsem zoufalý ze změny, která k nám tolik patří. Před čtrnácti dny jsem opustil zaměstnání. Nechtěl jsem vycházet ven, ty lidské bytosti mne vážně děsily, a proto sedím doma na podlaze, osamocen. Nikdo nepomůže, neporadí, neutěší.

„Kdo míří vysoko, padá hluboko.“ Opět slova mé babičky. Když teď nepracuji, hodně přemýšlím a tento text mě k tomu podněcuje ještě více. Jsem perfektní příklad. Taková doba uběhla od posledního úsměvu, dávno jsem ztratil naději na lepší život. Právě onen citát jsem našel napsaný na jednom z pohledů od ní a v tu chvíli to pro mne zasvítilo jako maják. Vzpomněl jsem si na ni, mnohdy mi vyprávěla podobná moudra,

nejčastěji formou psaní. A taky mi došlo, že já jí nikdy žádné neposlal. Nutně se potřebuji zamyslet nad svým životem. Proto se svěřuji své zesnulé příbuzné.

*Ahoj babičko! Neptám se, jak se máš, jelikož vím, že dobře. Bohužel, u mne se tak poslední půlrok říci nedalo. Stalo se spoustu věcí ohledně mého dospělého žití, avšak hlavně ohledně mě samotného. Nestěžoval jsem si, ba naopak. Však z čista jasna vysypalo se všechno blaho pryč. Bylo těžké najít vůli ho zase sebrat, však ty víš. Avšak myslím, že mne vysvobodil čas. Čas společně s rovnováhou, která je všude. Dobro v životě vyvažuje zlo a lidské trápení či veselení zaujímá pouze zlomek z celé té harmonie. Zlomek, ale přeci tak důležitý. Stejně tak i všechny ty ostatní tisíciný mají nesmírný vliv. Většinou jde třeba o pouhé vyřknuté slovo nebo vykonaný čin. Tohle vše tvoří tak opomíjené štěstí, pocit souladu, klidu a poznání.*

*Jde o vjem zažehnaného zla, skutečnosti, že žádný náš skutek čas nezahodil, o obohacení člověka o nové ponaučení. Svět mi nyní připadá lehčí k žití a jsem si jist, že zanedlouho zase nebude. Jenže po překonání následující strasti znovu připadat bude. Vidíš? Zase ta rovnováha. Najdeš ji v jakémkoliv příkladu. Nesmírně Ti děkuji za myšlenky, které jsi ve mne probudila, a pomohla mi najít štěstí, tu sladkou vyváženost. S láskou, tvůj David. Obálku s obsahem jsem zastrčil za náhrobní kámen. Nikdy jsem si nepřipadal takhle čistý. Vnímat všechn ten soulad mne moc bavilo. Stál jsem tam a říkal si, co nového mne osud naučí příště.*